

Николай Лилиев

Измамний пламък на
скръбта ме води...

ИЗМАМНИЙ пламък на скръбта ме води,
през тайните на замечтани броди,
към нови, непознати небосводи,
где слънцето с просторите говори.

Стрели пронизват кръстом далнините,
разкъсан чад сред въздуха трепери
и всеки лъч се лута да намери
покой в спокойний ромон на вълните.

Ще мога ли в часът, когато чезне
вечерната печал и бог люлее
на вечността желанията звездни,
последната си песен да изпея?

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7769>]